

per **Jordi Bianciotto**

EL DISC DEL MES

PRATS

Pla B

(BCore Disc) Pop

Madee, valuosa i veterana banda francitadora de la nostra estimada escena, va desaparèixer a principi del 2011, després de prop d'una dècada d'activitat, alhora que agafava volada el projecte personal del seu cantant, Ramon Rodríguez, amb la marca artística de **The New Raemon**; un vehicle on s'havia incorporat Marc Prats, teclista de **Madee** des del 2003. Ara, **Prats** afegeix una nova ramificació a l'arbre genealògic de la família; una cèl·lula independent que s'estrena amb *Pla B*. I dic família sense ironia, perquè aquí sembla que tothom es fa amb tothom sense rastres de mals rotllets: a **Prats**, de fet, hi trobem la base rítmica de **Madee**, integrada per Lluís Cots (bateria) i Pep Masiques (baix). I el quartet es completa, a la gravació —ja veurem quina serà la forma que prendrà als concerts en directe—, amb la guitarra resolutiva de Dani Vega, titular de **Mishima** també involucrat ocasionalment amb **The New Raemon** i **Zahara**.

A Marc Prats i els seus col·legues els ha sortit un disc de pop temperamental i sofisticat, amb fondària i rampells dramàtics però sense assolir cotes èpiques. Un pop que, per la seva fortalesa interior, pel seu implacable batec rítmic, fa seus ingredients propis del rock, encara que aquí no hi hagi gaires guitarres distorsionades i Marc Prats canti amb serenitat, contenint l'emoció. *Pla B* és un disc elegant, que gestiona el sentimentalisme sense despentinarse, i juga amb la melangia

i les evocacions a cançons on es prioritza el text interiorista, ric en al·lusions a estats anímics i dubtes existencials. Com passa, per exemple, amb **Mishima** o **Inspira**, salvant distàncies amb cadascun, **Prats** construeix un so que transmet poder i ambició, i alhora crea una ambient d'intimitat intranquil·la. Un equilibri de forces que el grup assoleix amb la implicació de Ricky Falkner, un altre nom lligat a la nissaga, còmplice de **The New Raemon**, a banda de les seves mil i una ocupacions (**Standstill**, **Love of Lesbian**, etcètera).

Pla B conté peces corpulentes, com ara "Bèstia somrient", però alhora s'acosta, de vegades, a una cançó d'autor de fons tel·lúric, sòlida i enigmàtica, com a "Flamants armants" o "Vols i dolts", temes aixecats a partir de la guitarra i la veu. No sembla que aquesta estètica de la nuesa sigui aliena a les inquietuds de Marc Prats, que integra al repertori una versió de "Petita i blanca", de **Toti Soler** —original del referencial àlbum *Liebeslied* (Edigsa, 1972)—, tot i que pujant-li el to i fent-la més imperativa. Aquestes modulacions de l'energia fan de *Pla B* una obra rica i penetrant, que **Prats** culmina amb discrets ajuts vocals d'alguns col·legues, el mateix Ramon Rodríguez, Helena Miquel (**Delafé y Las Flores Azules**) i **Maria Rodés**. Un disc que subministra dosis d'intensitat emocional molt edificants que, sospito, ens aniran força bé per començar la nova temporada.

PRATS PLA B

